

Van Mıgırdıçyan'ın Yaveleri AGOS Yayın Kurulu'na Mektup
2012-12-05 10:54:00

Batıdünyaya, düşüncelerinin ya da değerlerinin ya da dininin üstünlüğüsayesinde değil, örgütlüzoru uygulamadaki üstünlüğüsayesinde egemen oldu. Batılılar, Batılı-olmayanların asla unutmadığıbu olguyu çoğu kez unuturlar.

Samuel P. Huntington

* * * * *

Aşağıdaki yazı, AGOS Yayın Kurulu'na hitaben 28-29 Mayıs'ta yazılan bir eleştiri metninin 20-21 Haziran'da genişletilmiş versiyonudur. Bu yazının ilk kaleme alınışından hemen önce ve ondan bu yana meydana gelen gelişmeler (25 Mayıs'ta Hula'da yapılan ve çoğu kadın ve çocuk 108 kişinin yaşamınıyitirdiği vahş kıyımın sorumlusunun terörist gruplar olduğunun kesinlik kazanması[Bkz. EK 1], TSK'nin ve Türkiye'nin güneyinde mevzilenen CIA görevlilerinin Özgür Suriye Ordusu'na bağlı teröristlere ağır silahlar aktardıkları yolundaki bilgilerin, The New York Times, The Independent gibi "ünlü" gazetelerde de yazılır hle gelmesi [Bkz. EK 2] ve doğrulanması vb.) Van Mıgırdıçyan'a ve onun üzerinden AGOS'a yönelttiğim aşağıdaki eleştirilerin hiç de haksız olmadığını bir kez daha göstermektedir.

* * * * *

Sevgili arkadaşlar,

Geçenlerde elime AGOS'un 6 Ocak 2012-20 Nisan 2012 tarihleri arasındaki sayıları geçti. Bu sayılarda, beni özellikle ilgilendiren Suriye krizine ilişkin haber ve yorumları okudum. Ayrıca, AGOS'ta yayınlanan ve internetten ulaştığım birkaç başka haber ve yoruma da baktım. AGOS'un bu konuyu ele alış tarzının bende derin bir hayal kırıklığı yarattığını söylemek isterim. Yaklaşımınıza olan ciddi itirazlarım nedeniyle bu yazıyı kaleme almaya karar verdim.

Önce metoda ilişkin birkaç söz. Bir gazetenin, kendi sayfalarında konuk ettiği yazarların görüşlerine tümüyle katılması ya da onların söylediklerinin tümünden sorumlu tutulması beklenmez elbet. Ancak, Suriye krizi gibi önemli bir sorunda başvurduğunuz/ dayandığınız yazar ya da haber kaynaklarının söyledikleri, gazetenizin -savunduğuna inanılan- çizgisine hemen hemen tümüyle ters bir konumdaysa burada bir sorun var demektir. Örneğin siz, Suriye'ye ekonomik vb. yaptırımlar uygulanmasını, bu ülkenin bombalanmasını, işgal edilmesini vb. savunan Van Mıgırdıçyan'ın yorumlarını sistemli bir biçimde yayınlıyorsunuz. Hem de yanına bir editör yorumu bile eklemeksizin. Bu sizin de, Mıgırdıçyan'ın -aşağıda eleştireceğim- konumuna savrulduğunuzu gösterir. Ve objektif olarak, Türkiye'de BARIŞ isterken, Suriye'de SAVAŞ ister konuma düştüğünüzü. (Suriye'de meydana gelebilecek büyük ölçekli çatışmalar Türkiye'yi de etkileyeceğine ve içine çekebileceğine göre, Suriye'de savaş istemek de bir yerde Türkiye'de savaş istemeye dönüşebilecektir.) Tabi, sizin gerçek niyetinizin kesinlikle böyle olmadığını biliyorum. Ama politikada olduğu gibi gazetecilikte de iyi niyetin çoğu zaman asla yeterli olmadığı bir an bile unutulmamalı. Öte yandan, tıpkı Afganistan, Irak ve Libya operasyonlarında olduğu gibi Suriye krizinde de cehennem bir yalan makinasının dünya ölçeğinde devrede olduğunu biliyor olmalısınız. (Ama bunun etkinliğinin ulaştığı boyutları kavradığınızdan emin değilim.) Sizin buna rağmen, sadece ya da hemen hemen sadece sözümona muhalif kaynakların ileri sürdüğü ölü ve yaralı sayılarını, hem de farklı kaynaklardan doğrulatmadan yinelemeniz, hem çok ciddi bir gazetecilik hatası ve hem de

"basın ahlkı"nın kurallarına aykırı. Bu olgular sizin Suriye krizinde, bir tarafın ve bence daha kötü olan tarafın sözcüsü gibi davrandığınızı gösteriyor.

Size "tarafsız" olma çağrısı yapmıyorum çünkü gerçek yaşamda "tarafsızlık" diye bir şey yoktur. Ancak, kendini barışsever ve demokrat olarak nitelendiren bir gazetenin adil ve objektif bir gazetecilik yapması ve en azından farklı görüşlere de yer vermesi ve savaş ve çatışmanın, militarizm ve gericiliğin asıl kaynağını, yani yıllardır Kuzey Afrika'dan Orta Asya'ya kadar uzanan bölgedeki rejimleri silh zoruyla değiştirmeyi ve dünya egemenliği için çaba harcamayı kafasına koyduğunu bas bas bağırarak ve bunu pratiğe geçirmeye de çalışan ABD'ni hedef alması beklenirdi. (1)

Zaman zaman başka yazar ve kaynaklara yer veriyor olsanız da, Suriye hakkındaki haber ve yorumlarınız esas olarak Van Mıgırdıçyan'a dayandırıyor sunuz. Ama Suriye'deki gelişmeleri illa da Ermeni kökenli bir sağcı yazarın yorumlarını esas alarak oluşturmak zorunda değildiniz ve değilsiniz. Örneğin, Al Akhbar press'de yazan Sharmine Narwani ya da daha iyisi Radikal'de yazan Fehim Taştekin gibi yazarların yazılarından da yararlanabilirdiniz. Her iki yazar da, asla konuya tek yanlı bir biçimde yaklaşmıyor ve gözü kapalı bir Baas rejimi savunusu yapmıyorlar. Üstelik, kaleme aldıkları analizlerin içeriği Mıgırdıçyan'ın yüzeysel ve yavan yazılarından çok daha zengin.

Mıgırdıçyan'ın temel başvuru kaynağı olarak almanızın bir başka hatası ve sakıncası var. Yazarın kendisinin de kabul ettiği gibi, Suriye ve Lübnan'da yaşayan Ermenilerin büyük bölümü Mıgırdıçyan'ın görüş ve yaklaşımını benimsemiyor. Bu durumda gerçek gazetecilik sizin, ateş hattında olan bu Ermeni çoğunluğun görüşlerini de sayfalarınıza daha fazla yansıtmayı buyuramaz mıydı? Mıgırdıçyan'ın Suriye ve Lübnan Ermenilerini ağır ve bence haksız bir biçimde eleştirmesi, hatt onlara aba altından sopa göstermesi bunu daha da gerekli kılıyor. Örneğin o, "Ermeniler Suriye devrimine katılmalı" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

"Suriyeli Ermenilerin topluluk liderleri, verebileceği zararların farkında olmadan, açıkça Esad rejimini destekliyorlar. Ermeniler, Esad'a karşı halk tarafından yürütülen demokrasi yanlısı mücadelenin karşısında yer alıyor." (AGOS, 10 Şubat 2012, s. 2) Arkasından yazar devrimlerde milyonlarca insanın öldüğünü ve zaferi elde eden devrimcilerin eski rejimin destekçilerine karşı intikam eylemlerine girişebileceklerini anımsatarak Suriye Ermenilerini korkutmaya çalışıyor ve sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Suriye Ermenileri, durduklarıyeri gözden geçirmeliler ve en azından, işbirliği için SUK'tan (Suriye Ulusal Konseyi- G. A.) yetkililerle toplanmak için acilen harekete geçmeliler." (aynıyerde) Bununla da yetinmeyen yazar bu kez Lübnan Ermenilerini, başını milyarder Saad Hariri'nin çektiği ABD-İsrail yanlısı 14 Mart (ya da Gelecek) Hareketi'ne yönelmeleri için şu sözlerle uyarıyordu:

"Lübnan'daki Ermenilerin çoğunluğu, uluslararası kamuoyu (yani ABD, İsrail ve Avrupa Birliği- G. A.) tarafından tecrit edilmiş Hizbullah'la ittifak hlinde. Bu ittifak, dar ve kişisel kazanımlar için kurulmuşken, bunun toplum için sonucu, Şam düştükten sonra, felket olacak." (aynıyerde)

* * * * *

Şimdi konunun içeriğine girebiliriz. AGOS'un şu anda elimde bulunan 6 Ocak, 13 Ocak, 20 Ocak, 3 Şubat, 10 Şubat, 17 Şubat, 2 Mart, 9 Mart, 16 Mart, 23 Mart, 30 Mart, 6 Nisan, 13 Nisan ve 20 Nisan 2012 tarihli sayılarında Mıgırdıçyan'ın yazıları bulunuyor. Bu durumun AGOS'un, 6 Ocak öncesi ve 13 Nisan sonrası nüshaları için de geçerli olduğu anlaşılıyor. Bu da AGOS'un, Suriye hakkındaki haber ve yorumlarını esas olarak bu yazara dayandırmayı seçtiğini kanıtlıyor. O hilde, gazetenizin Suriye krizine ilişkin tutumunun Mıgırdıçyan'ın tutumu ve onun yazılarının içeriğiyle büyük ölçüde örtüştüğünü varsaymam ve AGOS'un bu krize yaklaşımını Mıgırdıçyan'ın yazdıkları üzerinden eleştirmem herhlde haksız bir tutum sayılamaz. Gazetenizin bu konuya yaklaşımını Mıgırdıçyan'ın yazıları üzerinden eleştirecek olmamın

nedeni bu yoksa onun önemli bir yazar ya da analist olması değil. Tam tersine, Lübnan'da yayınlanan Daily Star'ın arşivinden gördüğüm kadarıyla Mıgırdıçyan pek de önemli olmayan ve daha çok günlük haberler yapan sıradan bir muhabir.

Ben Mıgırdıçyan'ın yazılarının her birini ele alıp değerlendirmek yerine, bu yazılarda yer alan temel sav ve suçlamalarıyla alıp değerlendireceğim. Bu tarz, konunun sunumunu kolaylaştıracak ve detaylar içinde boğulmamamızı sağlayacaktır. Her şeyden önce Mıgırdıçyan'ın yazılarının maddhatalar, hatt açık çarpıtmalar içerdiğini belirtmem gerekir. Bu da yazarın düzeyi ve niteliği konusunda soru işaretleri yaratıyor. Suriye olaylarını uluslararası basından düzenli bir biçimde izlemeye çalışan biri olarak, Mıgırdıçyan'ın ileri sürdüğü hayal savlara -bazı istisnalar bir yana bırakılırsa- diğer Suriye rejimi-karşıtı burjuva kaynaklarda da rastlayamadım. Yani Mıgırdıçyan, Suriye rejimi düşmanlığında ABD, İsrail ve Batı Avrupa tekelci burjuva basınına da geçmiş ve amiyane deyişle "sollamış" durumda. Suriye rejimini karalamak için bire bin katan bu savaş basını bile onun ileri sürdüğü savların çoğunu sayfalarına koymaya cesaret edemiyor. Bu denli subjektif ve gerçek-dışı savlar ortaya atan ve okurlarınızın zeksına hakaret eden bir yazarı, Suriye krizi konusunda temel başvuru kaynağı olarak sunmanız, herşeyden önce AGOS'un inandırıcılık ve saygınlığına kendi elinizle darbe vurduğunuz anlamına geliyor. Şimdi bazı örnekler üzerinde duralım.

Mıgırdıçyan, AGOS'un internet üzerinden eriştiğim 9 Aralık 2011 tarihli nüshasında yer alan "Eyleme geçme zamanı" başlıklı yazısında,

"Suriye'nin çoğu güvenlik aygıtının, Sovyetler'deki KGB'nin Moskova'nın etki alanındaki güçleri yönetmesi gibi, İran'ın Besic Direniş Gücü tarafından kontrol edildiği ve yönetildiği çok açık" diyor. O, Hizbullah'ı Suriye'nin "kukla gücü" olarak tanımladığı "Esad El Kaide kozunu kullanıyor" başlıklı yazısında ise, Hizbullah'ın ve Filistin örgütlerinin Suriye-Lübnan sınırındaki silh ticaretini ellerinde tuttuklarını ileri sürdükten sonra sözlerini şöyle sürdürüyor:

"... Suriye rejiminin güvenlik güçleri ya da onun kukla gücü Hizbullah....

" (AGOS, 13 Ocak 2012, s. 2)

Suriye güvenlik güçlerinin "İran'ın Besic Direniş Gücü tarafından kontrol edildiği ve yönetildiği" ve Hizbullah'ın "Suriye rejiminin... kukla gücü" olduğu yolundaki savın gerçekte bir ilgisinin bulunmadığına şüphe. Bu, çürütmeye çalışmaya bile değmeyecek kadar çürük bir sav. Aynihusus, Hizbullah'ın Suriye rejiminin güvenlik güçlerinin kuklası olduğu saptaması için de geçerli. Öte yandan, Hizbullah'ın ve Filistin örgütlerinin Suriye-Lübnan sınırındaki silh ticaretini ellerinde tuttıkları savı da pek sağlam sayılmaz. Neden? Çünkü herşeyden önce, Lübnan'da silha esas gereksinim duyan ve sadece Lübnan değil, aynı zamanda Türkiye, Ürdün ve Irak üzerinden -ABD, Suud Arabistan, Katar gibi ülkelerin desteğiyle- silh sağlayanlar Baas rejimi değil, ona karşı savaşan güçlerdir. İkincisi, Filistinli örgütlerin çoğu bu çatışmada, ya tarafsızdırlar ya da Suriye rejiminden çok isyancı güçlere yakınlık duymaktadır. Uzun yıllardır siyasal liderlerinden Halit Meşal'i Şam'da tutan HAMAS bile birkaç ay önce Suriye'yle ilişkilerinin düzeyini düşürdü. Yazarın sözünü ettikleri ancak, Kuzey Lübnan'da bulunan ve Irak'taki ve Libya'daki kafadarlarına benzer Fatah el-İslm gibi El-Kaide'ye yakın örgütler olabilir onlar da "kfir Şi" rejimine karşı olduklarına göre herhlde Baas rejimi yararına silh kaçakçılığı yapmayacaklardır. Trablusşam'daki Alev-Sünn silhli çatışmaları, bu radikal Sünn grupların siyasal yönelimini göstermeye yeter. Yazarımız aynı yazıda şöyle bir saptama da yapıyor:

"Esad, 'terörist gruplar, çeteler ve istikrara yönelmiş eli silhli insanlar' imgelerini başarıyla oluşturdu." (aynı yerde) Anlaşılan Mıgırdıçyan'a göre "terörist gruplar" ve "çeteler" aslında yoklar ona göre bu gruplar Esad'ın oluşturduğu imgelerden ibaret. Oysa, Özgür Suriye Ordusuna bağlı olan ve olmayan bir dizi silhli grubun Suriye'de, sadece asker hedeflere değil, sivillere ve altyapı tesislerine yönelik çeşitli saldırılar gerçekleştirdiğini sağır sultan bile biliyor. 10 Mayıs'ta meydana gelen ve 55 kişinin ölümüne ve 372 kişinin yaralanmasına yol açan terör eylemlerini aynı gün BM Güvenlik Konseyi ve 12 Mayıs'ta da Avrupa Birliği, isteksiz bir biçimde de olsa kınamıştı. Hatt, BM'in, ABD'nin kuklası Genel Sekreteri Ban Ki-Moon bile 18 Mayıs'ta yaptığı açıklamada, bu eylemin El Kaide tarafından yapıldığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Aslına bakılırsa El Kaide benzeri silhli gruplar daha ilk baştan itibaren Suriye'de eyleme geçmişlerdi. Örneğin El Kaide'nin lideri Eyman el-

Zevahiri, El Kaide'nin başına geçmesinin ardından yayınladığı 7 dakikalık ilk video mesajında, "kriminal çetelerin lideri" olarak nitelediği Beşar Esad'ı devirmek için çaba harcayan "özgür Suriye halkını ve onun mücahitlerini" övüyordu. (Bkz. Uri Friedman, "Syrian protestors have new ally in Al Qaeda chief" / "Suriyeli göstericilerin El Kaide şefinin kişiliğinde yeni bir bağlaşıkları var", The Atlantic Wire, 28 Temmuz 2011) Zevahiri 11 Şubat 2012'de yayınladığı "İleri Suriye'nin Aslanları" başlıklı video mesajında da Irak, Ürdün, Lübnan ve Türkiye'deki Müslümanlara, Baas rejimine karşı ayaklanmaya katılmaları çağrısı yapmıştı.

Yazarımız, "Esad, El Kaide kozunu kullanıyor" başlıklı yazısında şunları da söylüyor:

"Eğer Suriye rejimi, bölgedeki silhlanma yarışını daha da genişletmeyi başarırsa, Türkiye ve İsrail yönetimlerini, bölgede ciddi bir tehdit olduğuna ikna edebilecektir." (aynı yerde) Bir ülkenin "silhlanma yarışını genişletme" potansiyeli o ülkenin ekonomik gücü, sahip olduğu uluslararası desteğin düzeyi, bölgesel ve diğer bağlaşıklarının gücü ve sayısı, nüfusunun eğitim ve teknolojiye egemen olma düzeyi gibi faktörlere bağlıdır. (2) Bu konuların neredeyse hepsinde son derece zayıf ve dezavantajlı konumda bulunan Suriye gibi bir ülkenin "bölgedeki silhlanma yarışını daha da genişletmeyi başara"bileceği ya da bunun için çaba harcamayı seçeceği ve harcadığı nasıl ve hangi mantıkla ileri sürülebilir? Bölgede silhlanma yarışını, hem de açık arayla sürdüren ülkenin, ABD ve Avrupa Birliği'nin tam desteğine sahip olan ve Suud Arabistan, Ürdün, Körfez şeyhlikleri ve Türkiye ile dolaylı bir bağlaşma içinde olan, yüzlerce nükleer füzenin yanısıra en modern konvansiyonel silhlarla donanmış bulunan İsrail olduğu belli değil mi? AGOS okuruna bu ipe-sapa gelmez saçmalıkları dayatan Mıgırdıçyan Suriye'nin, silhlanmasını genişletmek suretiyle "Türkiye ve İsrail yönetimlerini, bölgede ciddi bir tehdit olduğuna ikna edebileceğini de ileri sürüyor! Yazarımız, zaten Ortadoğu ve Orta Asya'daki ABD üsleri, işgal kuvvetleri ve donanmasının yanısıra, ABD'nin bölgedeki ortak ve uşakları tarafından kuşatılmış ve çökertilmesi için düğmeye basılmış olan Suriye ve İran gibi ülkelerin nasıl ve neden Türkiye, İsrail, ABD, Suud Arabistan vb. için birer "tehdit" olduklarını açıklama zahmetine katlanmalıydı. Bu mantık, Hitler kliğinin 1930'ların sonlarında Çekoslovakya'yı ve Polonya'yı Nazi Almanyası için ve Bush ve ortaklarının 2000'lerde

Afganistan ve Irak'ı ve şimdi Obama kliğinin Afganistan ve İran'ı ABD ve Batı Avrupa için birer "tehdit" olarak görmesine benziyor.

Mıgırdıçyan, "Suriye içsavaştan kurtulacak mı?" başlıklı yazısında sıradan dedikoduları haber olarak sunmaktan kaçınmıyor. Ona göre, "Esma Esad, oğulları, annesi ve kuzeni, resmî kafilâ eşliğinde Şam Havaalanı veya Lübnan'a götürülmek üzere yola çık"mışlarmış. Ancak "kafilâ bir grup saf değiştirmiş askerî saldırısına uğra"mışmış ve "geri dönmek zorunda kal"mışmış! (AGOS, 3 Şubat 2012, s. 2) Evet Ocak 2012'de hiçbir güvenilirliği olmayan bazı sitelerde böyle bir haber yayınlandı ama bir kara propaganda ürünü olduğu için arkası gelmedi. Mıgırdıçyan'ın dedikodudan öte bir nitelik taşımayan bu haberin üzerine atlaması ve sahip olduğu kısıtlı yeri bu tür zırvalarla doldurması, herhâlde iyi gazetecilik ve okura saygı örneği sayılamaz.

Yazar, Filistin'de barış sağlanmasını önleyen gücün Suriye olduğunu ileri sürebildiği "Ortadoğu'da Esad sonrası senaryolar" başlıklı yazısında şöyle diyebiliyordu:

"On yıllardır Suriye rejimi, İsrail-Arap anlaşmazlığında ABD yönetimlerinin bir çözüme ulaşmasını engellemekte kilit rol oynadı." (AGOS, 13 Nisan 2012, s. 2) ABD'ni ve İsrail'i birer "barış meleği" ve Filistin ve Lübnan direniş hareketlerini birer "şeytan" gibi sunan yazarımız sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"İsrail'e barış inisiyatifi gösterilmesinden birkaç ay sonra, Şam'ın güvenilir müttefikleri HAMAS ve Hizbullah, İsrail'le yıkıcı bir savaşa girerek, hem Lübnan'ın egemenliğini zayıflattılar hem de Filistin halkının barış ve devletleşme umutlarını öldürdüler." (aynı yerde) Mıgırdıçyan, vahş ve saldırgan Siyonist devleti "ezilen" kategorisine ve toprakları işgal altında olan Filistin'i ve saldırıya uğrayan Lübnan'ı "ezen" kategorisine koymayı başararak Hitler'in propaganda bakanı Goebbels'in başarılı bir öğrencisi olduğunu kanıtlıyor. İsrail gayrimeşru bir biçimde dünyaya gelişinden itibaren sürekli olarak Filistin halkı başta olmak üzere başka halklara ve ülkelere saldıran, topraklarını her vesileyle genişleten, yıllardır bölgede daha geniş ölçekli bir savaşın çıkması için kışkırtmalarda bulunan, topraklarında gözü olduğu Lübnan'ın güneyini

1983-2000 yılları arasında işgal altında tutmuş olan, Filistin halkına karşı bir etnik arındırma ve eziyet ve zamana yayılmış ve jenosid politikası uygulayan bir devlet, İran başta olmak üzere rakiplerine karşı nükleer silh kullanmaktan kaçınmayacak ve dahası bu tutum ve politikalarını saklamaya da gerek duymayan bir haydut devlettir. Daha da ilginç yazımızın İsrail'in Hizbullah'ın 1980'lerin ortalarında ve HAMAS'ın 1987'de kurulmasından önceki onyıllar boyunca izlediği saldırgan ve yayılmacı politikalarından habersiz gözükmesi ya da Filistin ve Lübnan halklarıyla Siyonist İsrail arasındaki çatışmanın, Hizbullah ile HAMAS'ın kuruluşundan SONRA başladığını ima etmesidir. Bu devletin ideolojisi ve siyasal karakterinin, onunla işbirliği yapmaya hazır olan El-Fatah gibi Filistinli gruplara bile katlanamayacak ölçüde bir fanatizmle sakatlanmış olduğunu kavramayanlar, Ortadoğu'yu zerrece kavramamışlardır. HAMAS ve Hizbullah'ın bu terörist devlete saldırdıkları ve böylece hem Lübnan'ın egemenliğini zayıflattıkları ve hem de Filistin halkının barış ve devletleşme umutlarını öldürdükleri savı, gerçekten de dünya kara propaganda tarihine geçecek bir zirvadır. Bunun Türk gericilerinin, Ermeni komitacılarının saldırısına uğradıkları gerekçesiyle Ermeni halkını tehir ve kıyım tbi tuttıkları savından zerrece farkı yoktur. Üzücü olan ise, AGOS'un bu kara propagandaya let edilmiş olmasıdır.

Mıgırdiçyan, "BM'nin Suriye kararı yenilerinin habercisi" başlıklı yazısında,

"Rejimin.... Suriye içine dağılacak olan silhsiz gözlemcilerin serbest dolaşımını engellemesi yüksek bir ihtimal" (AGOS, 20 Nisan 2012, s. 2) demişti. Bunun hiçde böyle olmadığı, Suriye rejiminin BM gözlemcilerinin gelmesine karşı çıkmadığı gibi, serbestçe dolaşmalarına da engel olmadığı görüldü. Dahası, BM gözlemcilerinin ülkede bulunmasından rahatsız olan silhli asiler 9 Mayıs'ta, aralarında BM Suriye Gözetim Misyonu Başkanı General Robert Mood'un da bulunduğu BM gözlemcilerinin konvoyuna saldırdılar. Saldırıda, konvoyu koruyan Suriyeli askerlerden altısı yaralandı.

Bütün bu veriler Mıgırdiçyan'ın ya cahil ya da kasıtlı bir çarpıtmacıya da büyük olasılıkla her ikisi birden olduğunu gösterir.

Maddhatalar, çarpıtma ve subjektif saptamalara iki örnek daha vereyim: Bunlardan biri Vahan Poyrazyan'ın "Esad'ın kalesi düşmek üzere" başlıklı yazısı (AGOS, 10 Şubat 2012, s. 2). Aslında yazının başlığının içeriğini doğrulamaması ve yaşananlarla hiçbir ortak noktasının olmaması, yazarın nasıl kendi dileklerini gerçeklerin yerine geçirdiğini ve sorumlu gazetecilikten ne denli uzaklaştığını gösteriyor.

AGOS'un 20 Nisan 2012 tarihli nüshasında ise Zein Nahar adlı bir aktivistin söyledikleri aktarılıyor. Burada şöyle deniyor:

"Rejimin güvenlik güçlerinin muhalif kadınlara tecavüz ettiğini, bu vakalardan sadece 33 kadının durumu bildirdiğini kaydeden Zein, çok muhafazakar ve dindar kadınlara tecavüz edildiğini belirtti. (Acaba 'sanıklar', tecavüz ettikleri ileri sürülen kadınların 'çok muhafazakar ve dindar' olduklarını nasıl saptıyorlar? Yüzlerine ve görünüşlerine bakarak mı? - G. A.) ... Zein, muhaliflerin tecavüze uğrayan kişileri dışlayacaklarından korktuğunu, ama muhaliflerin bu kadınları sahiplendiğini anlattı." Suriye'deki gelişmeleri ve tekelci Batı medyasının kara çalmalarını yakından izlemeye çalışan biri olarak Zein Nahar'ın bu savını çok inandırıcı bulmadığımı belirtmek isterim. Google'da yaptığım taramada 2011 yılı Mayıs, Haziran ve Temmuz aylarında, o da doğruluğu tartışmalı birkaç tecavüz eyleminin gerçekleştiğinden söz ediliyor. Belki gözümden kaçmış birkaç başka tecavüz savı daha olmuş olabilir. Ama, ne Suriye Ulusal Konseyi ve Özgür Suriye Ordusu adı altında etkinlik gösteren terörist gruplar ve ne de onların Arap dünyası, Türkiye, İsrail, Batı Avrupa ve ABD'ndeki destekçileri bu konuda bir şey söylüyorlar. Bu türden suçlar işlenmiş olsaydı, olmayan zulüm ve öldürme eylemlerini imal eden, ölüme sayılarını alabildiğine abartan, rejim karşıtı silahlı eylemcilerin gerçekleştirdiği şiddet eylemlerini Baas rejimine yükleyen tekelci Batı medyasının bunu, Beşar Esad rejimini rezil etmek, sergilemek ve suçlamak için tepe tepe kullanması beklenmez miydi?

0
0
0

Tweetle

```
window.__gcfgr = {lang: 'tr'}(function() {var po =  
document.createElement('script') po.type = 'text/javascript' po.async =  
truepo.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'var s =  
document.getElementsByTagName('script')[0] s.parentNode.insertBefore(po,  
s)}}()
```

Yorum Yaz